

en Hestedroske. Hvis han f. Eks. skal hurtigt fra Rigsdagen til Jernbanestationen for at komme tidnok til Toget, skulde man se det ærede Medlem sidde og smile i en Automobildroske og køre til Jernbanestationen i den, hvis det drejede sig om Minutter; det er der ingen Tvivl om. Og vi kunne være enige om, at det er et fortrinligt Køretøj, og at man ikke har nogen som helst Grund til at hemme dette Køretøj og dets Udvikling.

De Herrer ude i Landet, som nære den efter min Mening ofte uforklarlige Ængstelse, ere jo selv tilbøjelige til, naar de ere under københavnske Forhold, at kaste saa meget af det bort, der ellers er Sædvane og Regel under andre givne Omstændigheder, og derfor skulde de heller ikke stille sig saa uvilligt overfor et Køretøj, som jo ganske sikkert, hvorledes de Herrer end ville stille sig, med Tiden ogsaa vil vinde Indpas paa Landet og komme til at gøre sin Nytte der, og som de derfor ikke skulde spærre Vejen for i altfor høj Grad, som de nu gøre, men snarere aabne Muligheden for, saa man efterhaanden lempelig kan komme ind paa Anvendelsen af Automobileerne ogsaa ude paa Landet.

Der tales om Hastigheden, og jeg vil her sige, at det forekommer mig unægtelig ikke, at Lovforslaget er gaaet ret vidt, naar man opstiller 15 km i Timen som Maksimumsfart. For det vil gennemsnitlig set sige det samme som, at en nogenlunde god Hest kan løbe hurtigere end en saadan Automobil. Man er ikke mere fordringsfuld i sine Ønsker fra den Side, hvor man vil fremdrage, hvad Automobilejernes og Automobilchaufførernes Interesser gaa ud paa, end at man vil have tilladt 18 km i Timen. Og jeg gør endvidere opmærksom paa, at det er jo et Tilbageskridt, som er sket her, naar man lige overfor Forhold, hvor der paakræves Hastighed, f. Eks. naar Brandvæsenet rykker ud, eller naar der er Tale om Sygetransport, ikke stiller dem saaledes, som man gjorde i det gamle Lovforslag, at de virkelig til enhver Tid kunne køre med den Hurtighed, som er paatrængende nødvendig, naar det gælder om enten at skulle være til Stede ved en Ildløs eller hente en syg.

Der er et Punkt, hvor jeg maa beklage, at den nuværende Justitsminister ikke stiller sig lige saa fremskridtsvenlig, som en tidligere Justitsminister har gjort, idet man, naar der er Tale om en Automobilejers Ret til at vælge en Vej til den tilladte Vej, nu gør den Indskrænk-

ning — man synes her ligesom at kunne mærke Landboernes Uvillie skimte igennem —, at det gøres afhængigt af Sogneraadets Anvisning, om man maa benytte denne eller hin Vej. Thi man kan sige sig selv, at med den Uvillie, som er udtalt her i Dag, f. Eks. af det ærede Medlem fra Bælum (J. H. Jensen), vil Sogneraadet maaske i al Almindelighed være uvenlig stemt overfor disse Folk, naar det skal vælge Vejen til den tilladte Vej, og dette forekommer mig ikke at være paa sin Plads. Men det stemmer ganske overens med den simple Ting, at de Herrer ikke ville tillade dette moderne Køretøj at faa Indpas i det Omfang, som det egentlig fortjener. Saa længe det sker, forstaar jeg godt deres Frygt; den er ganske naturlig og vil vedblive at være til Stede lige til det Øjeblik, da man giver fri Adgang til Automobilkørsel.

Man begyndte en Gang i sin Tid i Nordsjælland, ved Frederiksværk, at øve Hestene i at se dette Køretøj. Man lod Chaufførerne præsentere Køretøjet, saaledes at Hestene efterhaanden vænnedes til det. Det viste sig, at Resultatet deraf var ganske udmærket; i Løbet af kort Tid vare Hestene blevne vant dertil. Men det mærkelige skete, at man alligevel fra den paagældende Egns Side indsendte et Andragende til Justitsministeren med Anmodning om ikke at imødekomme Automobilejernes og Chaufførernes Ønsker. Det var stik imod, hvad man havde ventet. Men dette forekommer mig ogsaa at være et ret betegnende Udslag af den Frygt og Uvillie, der næres paa Landet overfor Automobileerne.

Et andet Sted tales der om Skade paa Personer og Gods, hvor det sker med Forsæt eller grov Uagtsomhed, og hvor Retten til Automobilkørsel kan fratages Føreren. Det er et stærkt Indgreb i den Ret, disse Folk have, thi man giver Plads for et Skøn, en Vilkaarlighed, som er saa stor, at det skulde ikke være vanskeligt at fradømme en Fører Retten til at køre, uagtet det er meget vanskeligt at bevise, at han virkelig har paaført Personer eller Gods Skade. Der kunde jo tænkes det Tilfælde, hvor han vil udføre en prisværdig Handling, og hvor man i Kraft af den Skade, der skete ved, at han vilde søge at gennemføre denne prisværdige Handling, dømte ham til at miste sit Førerskab og derved i Virkeligheden begik en stor og meningsløs Uret imod ham. Naar der i en anden af Lovforslagets Paragraffer bruges Udtryk som „paa anden